

Graffiti

Cody havde ikke lavet graffiti. Derfor var det en meget dårlig ide af sikkerhedsvagten at male Codys nosser med spraymaling. Codys far blev nemlig vred.

"Hej knægt, hvad helvede har du gang i?"

Cody vendte overrasket omkring. En mand havde sneget sig ind på ham, mens han var optaget af at læse teksten på en spraydåse med maling. Cody stod bag varehuset tæt ved bygningens hvide mur, og hans cykel stod lænet op ad lastrampen til vareindleveringen.

Manden bar vagtuniform fra et sikkerhedsfirma, med radio i bæltet og mikrofon fæstnet på skulderen. Han var stor som et bjerg, syntes Cody.

"Æh, uh ...," begyndte Cody.

"Tak, det ved jeg!" afbrød fyren og tog spraydåsen ud af hånden på ham, "du skulle til at male på væggen din lille pikslikker."

"Nej!" skreg Cody, "det passer ikke! Ærligt!"

"Ærligt min bare, jeg har haft rigeligt af jeres graffiti shit det sidste stykke tid. Taget på fersk gerning."

"Otte og ti, kom ind." Fyren talte i sin skuldermikrofon. "Jeg er ved Nordporten, jeg har

noget interessant.”

Cody skævede efter en flugtrute.

”Du skal ikke så meget som tænke på det knægt,” advarede manden, ”du forholder dig helt roligt.”

Et minut senere susede en firhjulstrækker ind på pladsen. To personer steg ud. Samme uniform, samme sikkerhedsfirma. Den ene person var en ung kvinde.

”Hvad så chef?”

”Jeg har snuppet en lille vandal på fersk gerning.”

Den store fyr fremviste Codys spraydåse.

”Jeg ville ikke noget, jeg laver ikke graffiti! Jeg skal bare ... ”

”Hold kæft knægt.”

”Har du brug for vores hjælp til at anholde ham?” spurgte kvinden, ”han ser meget farlig ud.”

Hun lo. Den store fyr sendte hende et surt blik og talte til hendes makker.

”Kan du huske hvad vi talte om i morges, om næste gang vi fik fat i en af de pikslikkere?”

”Ja chef, du er træt af de små lømler og deres spraydåser.”

”Vi snuppede fire i sidste uge, og de er tilbage hurtigere, end vi kan nå at smide dem ud. Gider vi finde os i det?”

”Hm, det er vel ikke så slemt.”

”Hvad er der med jer? Vi gør som jeg siger.”

”Gør hvad?” spurgte den kvindelige vagt hurtigt.

"Det vi talte om i morges. Er du dum eller hva?"

"Jeg troede det var en spøg."

"Æh, chef, jeg ved ikke rigtigt, det er måske for meget at gøre ud af det," bidrog den tredje vagt.

"Mit ansvar, og jeg tror knægten her har mere nosser end visse andre her."

Han smilede til kvinden som ikke gengældte smilet.

Cody følte at hans nosser begyndte at krible, men før han nåede at tænke andet, lå han på lastrampen med arme og ben holdt fast og bukserne trukket ned.

"Enten er han ikke ret gammel eller også leger han med fars barbermaskine," grinede den store fyr.

Faktisk brugte Cody en barbermaskine fordi han var konkurrencesvømmer. Han trimmede kønshårene. Det gjorde alle de andre svømmere også. Cody mente ikke det var tidspunktet til at belære de tre vagter om den slags detaljer. Slet ikke kvinden.

"Bare hold ham."

Den store rystede spraydåsen hvorpå han løftede Codys pik og rettede dåsen mod hans testikler.

"Aha, rød, min yndlingsfarve," grinede han da malingen farvede Codys intime kropsdele.

"Av!" hylede Cody, "det gør ondt!"

Den hurtigtørrende maling sved som hvepsestik.

"Avv! Avv! Ikke mere ... ikke me ... !"

En handske blev presset ind i hans mund og kvalte yderligere meningstilkendegivelser.

Fyren tog fat om Codys nosser og satte spraydåsen mod hans numsehul. Den tynde hud på det sted var endnu mere sart end på nosserne. Cody kæmpede – naturligvis til ingen nytte. Det var en lettelse da fyren omsider standsede og rettede opmærksomheden mod Codys hovede.

”En ny hårfarve vil klæde knægten.”

Et øjeblik efter var Codys hår fuldstændig indfarvet i rød maling.

”Så er det nok,” sagde kvinden, ”lad ham gå.”

”Fucking lille pikslikker,” vrissede den store vagt, ”der fik han sgu en lærestreg.”

Vinci Vardini rullede sin Mercedes gennem porten til familiens garage og blev en anelse irriteret da han så sin søns cykel ligge smidt midt på gulvet. Knægten var femten år og burde have lært almindelig husorden, syntes han. Desuden savnede han de røde afmærkninger på kantstenene udenfor, som Cody havde lovet at male for ham. Det var knægtens lille job til gengæld for et rimeligt stort forskud på månedens lommepege, og nu var han åbenbart smuttet fra aftalen.

De næste to timer kom til at stå ret uklart for Vinci Vardini: Hvordan han fandt Cody i vaskerummet hvor han kæmpede med en dunk benzin i forsøget på at fjerne en forfærdelig masse rød maling fra forskellige

steder på kroppen. Og hvilke steder!

Og hvordan han fik ham pakket i et tæppe og kørt til skadestuen mens han lyttede til Codys usammenhængende ord om overfaldet på varehusets parkeringsplads.

Og hvordan han havde vandret frem og tilbage i skadestuens venteværelse, høj, tynd, med urolige hænder, mens han tændte cigaret efter cigaret, indtil lægen efter uendelig tid kom ud med Cody og leverede både de gode og de dårlige nyheder. De gode var at Cody ikke havde lidt alvorlig overlast. Han havde mistet al håret, men det ville gro ud igen. Den dårlige nyhed var at Cody ville være øm og generet af kløen i flere uger og heller ikke videre præsentabel. Han kunne nok passe sin skole, men ikke sin svømning. Det sidste var det værste, syntes Cody. Lægen spurgte om Vinci ville politianmelde overfaldet, men Vinci rystede på hovedet.

”Lad mig høre det igen Cody,” sagde Vinci på vej hjem, ”helt fra begyndelsen.”

Denne gang fik Cody detaljerne med. Om to mænd og en kvinde i uniformer fra et sikkerhedsfirma – Atlas et eller andet – som havde trukket bukserne af Cody og sprayet ham med den maling han lige havde købt for at male kantstenen som han havde lovet Vinci.

”Atlas Security,” mumlede Vinci, ”de røvhuller.

Vores firma bruger Center Security. Fik du nogen navne?"

"Ham der gjorde det, kaldte de for chef, han var kæmpestor. De andre ville ikke, men turde ikke sige nej. Han ragede en hel masse på mig, jeg tror han er – du ved, bøsse."

Vinci nikkede. "Det rækker," mumlede han.

Om aftenen talte Vinci længe og lavmælt i telefon med ejeren af vagtselskabet Center Security. Da han lagde røret på havde hans ansigtsudtryk ændret sig fra vrede til tilfredshed.

"Vardini familien har være i nøddebranchen i mange år. Familien forarbejder nødder og sælger dem videre."

Den høje tynde mand med sort hætte talte langsomt mens øjnene glimtede gennem hættens sprækker.

"Nogen nødder bliver sorteret fra, nogen bliver knækket, nogen bliver knust, og nogen bliver ristet."

Manden som påhørte dette lille foredrag om forarbejdning af nødder, brød sig ikke om det. Hans egne nødder var lige da særligt udsatte eftersom han lå nøgen på et bord i et gammelt fabrikslokale med arme og ben vidt udspreedt og lænkede til bordets hjørner. Han var stor, og hans nødder så ud til at være sunde og faste.

For at understrege sine ord greb den tynde mand

om de sundt udseende nødder så nøddernes ejermand gav et jamrende skrig fra sig.

”Du har påført en femtenårig uskyldig knægt en del smerte, ydmygelse og skamfølelse. Det kræver sin betaling.”

Den tynde mand stod med et hvidt klæde i hånden, der var et hul midt i klædet. ”Det hedder Nomex,” forklarede han, ”kan ikke brænde, bruges af racerførere.”

Han placerede klædet over underlivet på fangen og trak fangens kønsdele gennem hullet hvorpå han sikrede klædet med ståltråd.

”Please, De må ikke gøre mig noget, jeg vidste det ikke.”

Manden tiggede panisk. ”Jeg vil slikke Deres pik hvis De ønsker det.”

”Hvis jeg ønskede det, så gjorde du det allerede.”

Manden med masken løftede en spraydåse og rystede den.

”Please!” gentog den store mand.

Det første sprøjt ramte mandens pikhoved og den store mand kæmpede mod lænkerne, dernæst kom turen til nosserne, men det var først da den tynde mand med hættten fremtog en smøg og en lighter, at den store mand helt indså hvad der var i gang med at ske.

Ti minutter senere var det hele overstået. Den

brændende maling havde fuldstændigt fjernet huden fra mandens kønsdele. Pikken var brunlig og nosserne nærmest grillede. På det tidspunkt var manden selv uden for pædagogisk rækkevidde.

”Hvordan går det knægt?” spurgte Vinci og daskede muntert sin søn på ryggen.

”Uh, okay far, men det er en strid omgang. Det kradser og klør.”

Cody var iført rummelige skatersshorts og bar på et helt nyt skateboard.

”Du klarer det Cody, du klarer det Cody,” smilede Vinci.

”Far, har du malet?”

Cody pegede på nogle røde stænk af maling på Vincis hænder.

Vincis smil blev større.

”Ja, bare et lille projekt nede i den gamle fabrik. Synd du ikke var der til at hjælpe.”

”En anden gang far, en anden gang.”

Cody halvhumpede ud i solskinnet med sin nyerhvervelse under armen. Livet var alligevel dejligt.